

Ett landskap djupt inne i färgen

KONST

Björn Westman
Gullert Sofia Anderson

VISSA FINNS landskaps
gamla horisont kvar nästan
stans därifrån, djupt i fä-
gen, även i dessa nya må-
lingar av Björn Westman.
Vinst, horisonten är verkli-

gen av i målningen. Det är förstärkningen och horisonten
ständer målningen som är gammal. Målningarna — de fin-
ta betitlade "Abstrakt Franska Landskap" med tillhörande
serietitlar — har alla landskapet som en naturlig följ-
slagare i bakgrunden. Men till skillnad från många äldre
målningar av Westman är den horisontala känslan inte lika
påfallande. Här finns genomströmningar av horisonten likväl
som av den till synes hastigt uppstruktade färgen — liksom
med pensel, strömlinor med polerkniv och målad ett och
annat finger.

Överhuvud taget har färgen fått en mera framträdande
och levande plats i dessa målningar. Kunde man tala om en
skala där även färg erhöj fröet så hamnade dessa målning-
ar högt upp på den skalan. Mycket lite finns kvar av dunkel
underlagsmålning, av gammal tysk akademisk från se-
kularitet. Här finns färgen, ljus som mörk, som något levande
egnt, vilket tillhör det avsträta i måleriet. Finns inte
strömlinor även en beundran för den fullkomligt färgber-
sande Maurice Vlaminck, och för Vlamincks sätt att bara
måla ett slags frilagda snitt ur verkligheten? Målningen som
detalj av något större än individens måkända tillrägga
blick?

Varje enskild målning blir ett försök till snitt, inte något
slutgiltigt dokument, utan en propä om växandet som en
ordning. Westman stressar just den punkten även genom
sin betoning av serien och genom omavivningen av målning-
arna med samma titel. Kanke beböas i dag serien som fö-
ställning, eller bara som ett sätt att säga: nu gör jag det igen,
och allt är verkligen helt annorlunda. Inför beundran in-
fö serien (i tidningar, TV, radio, o s v) av den enkla anled-
ningen att människan aldrig kan upprepa sig, trots ihärdiga
försök.

En intressant konflikt, striden mellan många värder, i
Westmans målningar blings samman med själva målning-
sättet, växlingen mellan pensel och kniv. Spåren av verkty-
gen ligger fortfarande kvar som ett slags minnesreminiscentia
påder från en kropp som en gång måkade en målning — just
här, på denna plats. Närvaro eller teknisk låter jag vara
osagt, som penseln får färgen att svälla, kniven pressar
flap, kurvar och kräver underkastelse, gasset.

